

با صدای بلند می گویم تأخیر نداشتیم!

صفحه ۳

دستگیری تفنگداران را روی میز گذاشتند

صفحه ۲

تیتراهای امروز

حدا عادل رئیس بر نامه اصولگر ایران
برای مجلس آینده را اعلام کرد

معیشت امنیت پیشرفت

■ مردم مجلسی را که مستقل باشد و بتواند نظارت کند بهتر می پسندند
■ امیدواریم مجلس آینده مستقل باشد و حاکمیت ملت را در امور کشور نشان دهد

صفحه ۲

عربستان در گرداب بی ثباتی اقتصادی

بیمار سعودی در خطر است

صفحه ۱۵

بعیدی نژاد درباره برجام

قرار نیست توسعه صنعتی و اقتصادی ایجاد کند

صفحه ۲

نامزدهای بخش سودای سیمرغ جشنواره
فیلم فجر ۳۴ معرفی شدند

حذف حاتمی کیا

صفحه ۱۳

نگاه

به نام جوان ایرانی به کام جوان فرانسوی

■ سعید حاجی پور ■

«من قراردادی را امضا کردم که برای کشورم، هزاران شغل ایجاد کرد». اشتباه نکنید! این جمله، جمله معروف مارگارت تاچر، نخست‌وزیر اسبق بریتانیا پس از امضای قرارداد ایماه با عربستان سعودی است. قراردادی تسلیحاتی که طبق آن درآمدی بالغ بر ۴۳ میلیارد پوند برای بریتانیا به همراه داشت.

«یکی از اهداف ما در ایجاد رابطه با ایران اشتغال جوانان ایرانی است» و اما این جمله معروف هم بنا بر روایت جناب دکتر روحانی، سخنان رئیس‌جمهور محترم فرانسه، فرانسوا اولاند است؛ در سفری که درآمد شرکت‌های فرانسوی از محل قراردادهای منعقدشده توسط ۲ کشور میلیاردی دلار برآورد می‌شود. حالا چطور و با چه منطقی جناب رئیس دولت فقیهه فرانسه این عبارات را به کار می‌برد و با چه اعتماد به نفسی جناب دکتر روحانی آن نقل می‌کنند را باید در بررسی جزئیات سفر دولتمردان به پاریس جست‌وجو کرد.

اول، قرارداد خرید ۱۱۸ هواپیما از شرکت ایربیس فرانسه که ارزشی بالغ بر ۱۰ میلیارد دلار دارد. قراردادی که ۱۲ فروند آن هواپیمای قاره‌پیمای مدل ای ۳۸۰ است که فقط امکان فرود آن در فرودگاه امام خمینی وجود دارد و اگر تا ۵ سال آینده که این مدل هواپیما به ایران تحویل می‌شود، فرودگاه‌های کشور گسترش پیدا نکنند، در صورت وجود شرایط نامساعد فرود، هواپیما باید در یکی از کشورهای منطقه فرود بیاید و مسافران محترم با پرواز مجدد به کشور سفر کنند. البته این امر مورد توجه مسؤولان محترم قرار گرفته است و طی قراردادی با شرکت‌های ADP و ونسی، توسعه و گسترش چند فرودگاه کشور به آنها سپرده شده است.

البته گمان نکنید این مبلغ هنگفت از پول‌های آزاد شده پس از اجرای برجام تأمین شده است. طبق ادعای مسؤولان محترم، قرارداد خرید از نوع اجاره به شرط تملیک است و اقساط آن از محل درآمدهای هواپیما پرداخت می‌شود. البته نه به این سادگی و خوشمزگی! حساب و کتاب‌ها نشان می‌دهد ما طی ۸ سال ۳ برابر قیمت هواپیمایی را پرداخت می‌کنیم که هر سال ۲۰ درصد از قیمتش افت می‌کند.

ادامه در صفحه ۵

مردم ایران سی و هفتمین سالروز فروپاشی رژیم وابسته و موروثی پهلوی را جشن می‌گیرند

صفحات ۴ و ۲

همین مردم

از مسکن مهر تا مدرسه پولی!

چرا نباید به سرمایه‌داری رأی بدهیم؟

۳۵ میلیون تومانی نخواهد داشت. با این احتساب «مسکن‌مهر» بدترین طرح تاریخ پس از انقلاب است، چرا که سرمایه‌گذاری سوداگرانه بر حوزه «مسکن» در دهه ۶۰ یکی از مهم‌ترین حوزه‌های تبدیل بخشی از «تجدیدنظرطلبان» به «شرف‌افزار» و «سرمایه‌سالاران» فعلی است!

■ اشتغال آفرینی بی‌حاصل!
اصولا سرمایه‌داری رابطه خوبی با اقسشار ضعیف و متوسط جامعه ندارد، چرا که میزان پولساز و سودآوری آنها در جامعه بالا نیست. با این احتساب وقتی به هواداران نظام سرمایه‌داری رای می‌دهیم نباید انتظار داشته باشیم آمار اشتغال در جامعه چندان تغییر کند، چرا که دولت برای ایجاد هر «شغل» ناچار است دست‌کم هزینه‌ای معادل ۳۵ میلیون تومان بپردازد و به اصطلاح «تان‌خور» بر سر سفره سرمایه‌داری اضافه کند و نسبت ۹۹ به یک را دستخوش اندکی تغییر کند.

چنین دولتی سود و سرمایه‌ای برای «واردات هنگفت» و خرج کردن در سفرهای خارجی برای خرید کالاهای لوکس و آنچنانی اختصاصی طبقه مرفه جامعه ندارد. یعنی مثلا نمی‌تواند ۱۰ درصد از کل سرمایه آزادشده به واسطه رفع بخشی از تحریم‌ها را خرج خرید هواپیمای قاره‌پیما کند که تنها یک درصد از مردم سوارش شوند و برای تعطیلات مثلا به آمریکا سفر کنند. ■ پذیرای امپریالیسم

اتفاقا یک دولت سرمایه‌دار توسعه‌نیافته برای مردم بسیار هزینه‌ساز است چرا که نظام اقتصادی سرمایه‌داری ذاتا «اختلاف طبقاتی» را دامن می‌زند و حاکمیت چنین سیستمی تنها در صورتی که جیب پرپولی در عرصه بین‌الملل نشان دهد، تحویل گرفته می‌شود. پس اقتصاد چنین دولتی «سیاسی» است به رنج به‌دست آمده مردم خود را خرج «اقتصاد

سیاسی» می‌کنند، مستعمره نظام سرمایه‌داری بین‌المللی می‌شوند و پرواضح است که چنین کشوری در «دروازه تمدن غرب» نایستاده که اگر ایستاده باشد برای «دوشیدن» است!

سرمایه‌داری و حامیان نظام سرمایه‌داری براساس متون علمی به چند دلیل در میان ۹۹ درصد مردم جهان مغفور هستند:

– توزیع ناکارآمد و ناعادلانه پول و قدرت
– گرایش به انحصارطلبی بازار
– امپریالیسم و شکل‌های مختلف استثمار فرهنگی و اقتصادی
– پدیده‌هایی مانند از خودبیگانگی فرهنگی، نابرابری، بیکاری و بی‌ثباتی اقتصادی
سرمایه‌داری جهان‌سومی هزاران بار از نوع اصلی و قانون‌مدار جهان‌اولی‌اش خطرناک‌تر است چرا که از فروش هیچ زیرساختی برای حل مشکل خرج بیش از دخل خود ترس ندارد. لازم باشد زیرساخت آموزش عمومی را در قالب طرح «مدرسه پولی» می‌فروشد! بیمارستان‌ها را مثل بانک‌های زودبازده با مشتریانی که خرج سلامت را در هیچ شرایطی نمی‌توانند به تأخیر بیندازند به اروپایی‌ها و ژاپنی‌ها واگذار می‌کند. اما به هیچ وجه حاضر نیست سهم ۹۹ درصدی خود از «انحصار بازار» را با واگذاری زیرساخت‌های ملی به مردم دستخوش تغییر کند. آنچه برای «مردم» است به فروش خواهد رفت اما آنچه برخلاف قانون میان طبقه اشراف و سرمایه‌سالاران تقسیم شده، هرگز «خصوصی» نخواهد شد!

■ عدالت‌کشک اجتماعی
سرمایه‌داری، «عدالت اجتماعی» را قبول ندارد پس طبیعتا با «اختلاف طبقاتی» مبارزه‌ای ندارد! کاپیتالیسم «برابری قانونی» را به رسمیت نمی‌شناسد پس پرداخت «یارانه» را اگر براساس سازوکارهای قدیمی مدتی ادامه دهد، با هدف

فرصت‌سازی برای برنامه «حذف یارانه» است. اگر انقلابی‌ها به هواداران اقتصاد سرمایه‌داری به بهانه «گشایش معیشتی» رای دادند، بدانید با «گذشته تاریخ انقلابی» خود به واسطه تعطیلی مطالعه، بیگانه شده‌اند.

انقلابی‌ها به سرمایه‌داری رای نمی‌دهد تا تولید رونق بگیرد! تا چرخ اقتصاد بچرخد! چرخ سانسرفیوژها بچرخد و انرژی ارزان کشور را دوام بخشد. سرمایه‌داری جهان‌سومی برخلاف نسخه امپریالیستی، دنبال «فناوری بومی» و «اشتغال دانشمندان» و رشد علمی دانشگاه‌ها نیست چرا که «خودکفایی» و «پیشرفت درون‌زا»، هزینه‌ها را کاهش می‌دهد و سود سرمایه ملی را به جیب اقتصاد ملی واریز می‌کند! دلالتی را از رونق می‌اندازد و واردات را کم می‌کند!

■ انقلابی رأی بدهیم
البته هزینه سیاسی انقلابی زیستن بالانست اما آینده اقتصادی‌اش درخشان است. در مقابل «اقتصاد سیاسی»، با حیف و میل درآمد چند ده میلیاردی حاصل از «سیاست خارجی نئولیبرالی» در مسیر دوام سیاسی، به حیات خود ادامه می‌دهد... با زیرساخت اقتصادی فلج، با آینده تاریک نفت ۲۰ دلاری! با بیکاری و اختلاف طبقاتی روزافزون و انحصار بازار مسکن و طلا و بی‌ثباتی بورس!
فراموش نکنیم هیچ راه میانبری برای پیشرفت وجود ندارد! هیچ قدرت خارجی در بحبوحه بحران اقتصادی، سرمایه حاصل از استثمار دیگران را خرج رشد و توسعه یک کشور در حال توسعه و ضعیف نمی‌کند، مگر اینکه سرمایه به رنج به‌دست آمده آنها را خرج رونق سهام پژو و ایرباس و توتال و سودآوری کارخانجات و زیرساخت اقتصادی خود کند. تصمیم با ماست... «گشایش اقتصادی» را از هواداران سرمایه‌داری طلب کنیم یا مسیر سخت و دشوار اقتصاد مقاومتی را با تلاش مضاعف پدران و مادران و فرزندان انقلاب با هدف تحقق عدالت اسلامی، با رای به سیاستمداران راستگو و حق‌طلب، مهیا کنیم.

بازگشت همه به سوی اوست
جناب آقای سرفراز
مصیبت وارده را به جنابعالی تسلیم عرض نموده
برای آن مرحومه غفران و آمرزش و برای شما و خانواده محترم
صبر و اجر از درگاه حضرت احدیت مسألت داریم
محمد آخوندی

دریافت پیام‌های شما در شبکه‌های اجتماعی
پیامک خوانندگان
۱۰۰۰۲۲۳۱

پیامک خوانندگان
۱۰۰۰۲۲۳۱